ODRODZENIE I REFORMACJA W POLSCE

tom LVIII ▪ Polska Akademia Nauk ▪ Instytut Historii ▪ ISSN 0029-8514

POLSKA AKADEMIA NAUK
INSTYTUT HISTORII

ODRODZENIE I REFORMACJA W POLSCE

TOM LVIII

SEMPER
-od 1991-
Wydawnictwo Naukowe

Warszawa 2014

Publikacja dofinansowana przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego

Adres redakcji:
Instytut Historii PAN, Rynek Starego Miasta 29/31, 00-272 Warszawa
e-mail: orwp@ihpan.edu.pl

PL ISSN 0029-8514

http://semper.pl/odrodzenieireformacja/
Wersja papierowa jest wersją referencyjną czasopisma.

Redakcja i Studio Graficzne:
ul. Mariensztat 8, 00-302 Warszawa
tel./fax: 22 538 92 03
e–mail: redakcja@semper.pl

Dział handlowy i księgarnia firmowa:
ul. Bednarska 20A, 00-321 Warszawa
tel./fax: 22 828 49 73
e–mail: handlowy@semper.pl
www.semper.pl

Printed in Poland

Spis treści

ARTYKUŁY

MATERIAŁY

POLEMIKI I DYSKUSJE

ARTYKUŁY RECENZYJNE

RECENZJE I OMÓWIENIA

KRONIKA

Zasady przygotowywania tekstów dla rocznika „Odrodzenie i Reformacja w Polsce" wydawanego przez Instytut Historii im. Tadeusza Manteuffla PAN

I. Uwagi ogólne:

1. Redakcja przyjmuje teksty w wersji elektronicznej w następujących formatach: doc, docx, rtf.
2. Teksty artykułów nie powinny w zasadzie przekraczać objętości 30 stron znormalizowanych, a teksty recenzji – 10 stron. Redakcja zastrzega sobie możliwość skracania tekstów.
3. Do tekstu należy dołączyć streszczenie w języku polskim i angielskim, nieprzekraczające jednej strony znormalizowanego maszynopisu wydawniczego (1800 znaków licząc ze spacjami).
4. Teksty przeznaczone do bieżącego tomu (rocznika) należy nadesłać do 31 maja danego roku. Materiałów niezamówionych redakcja nie zwraca. Teksty przygotowane przez autorów w sposób rażąco niezgodny z instrukcją będą im odsyłane do ponownego opracowania.

II. Układ tekstu:

Pierwsza strona artykułu i artykułu recenzyjnego (tj. obszerniejszej, polemicznej wypowiedzi przedstawiającej uargumentowane opinie autora nt. tez recenzowanej pracy): z lewej strony u góry imię i nazwisko autora, a także nazwa instytucji i miasto. Poniżej na osi tytuł.

III. Układ pozostałych rodzajów tekstów:

1. W recenzji nad tekstem zamieszczamy nagłówek: imię (rozwinięte) i nazwisko autora recenzowanej pracy, pełny tytuł według strony tytułowej (gdy recenzja dotyczy pracy zbiorowej lub edycji źródłowej, po tytule podajemy pełne imiona i nazwiska redaktorów lub wydawców; jeśli praca jest wielotomowa – liczbę tomów lub części cyframi arabskimi, np. t. 1–2), miejsce i rok wydania, nazwę wydawnictwa, liczbę stron, ewentualnie nazwę serii wydawniczej. W nagłówkach stosujemy skróty w języku recenzowanej pracy, np. ed., bearb. von, hrsg. von itp. Imię i nazwisko autora recenzji, afiliację oraz miasto, w którym pracuje, umieszczamy pod tekstem recenzji, z prawej strony.

IV. Przypisy należy numerować w ciągu i umieszczać na końcu tekstu.

V. Tytuły, cytaty, cudzysłowy:

1. Tytuły dzieł i dokumentów:

a. rękopisy: oryginalne tytuły i incipity dokumentów, referatów itp. – w cudzysłowie, tytuły nadane przez autora tekstu – bez cudzysłowu, np. Laudum sejmiku, Memoriał itp.;
b. stare druki lub rękopisy: w przypisie należy podać miejsce przechowywania egzemplarza starodruku lub rękopisu, który wykorzystano oraz sygnaturę, np. BUW, sygnatura; Wiedeń, Haus-, Hof- und Staatsarchiv, Polen I 13, fasc. 9, k. 19-20ver.;
c. druki: tytuły dzieł i dokumentów – kursywą, tytuły rozdziałów i fragmentów dzieł (dokumentów) – w cudzysłowie, tytuły domyślne lub utarte określenia tytułowe – dużą literą bez wyróżnień, np. 95 Tez Marcina Lutra, Konfederacja warszawska, Konstytucja 3 Maja.

2. Cytaty:
a. źródła cytowane w tekście podaje się w zasadzie w języku oryginału; w przypisach zaś, w miarę potrzeby, umieszczamy przekład;
b. cytaty źródłowe z rękopisów modernizujemy zgodnie z odpowiednią instrukcją wydawniczą;
c. w wypadku słowiańskich alfabetów cyrylickich cytaty i opisy bibliograficzne podajemy w alfabecie oryginalnym;
d. cytowanych fragmentów źródłowych nie poprzedzamy i nie kończymy wielokropkiem;
e. opuszczenia w cytowanym tekście sygnalizujemy dwiema pauzami w nawiasach prostokątnych: [– –].

VI. Pisownia imion, nazwisk i innych wyrażeń określających osoby:
1. Stosujemy oryginalną pisownię imion i nazwisk obcych lub pisownię przyjętą obecnie w polskiej tradycji naukowej, np. Szekspir, Waszyngton.
2. Imiona osób po raz pierwszy wzmiankowanych powinny być przytoczone w pełnym brzmieniu. W innych przypadkach podaje się inicjały imion i nazwisko lub – zwłaszcza w odniesieniu do postaci znanych albo często wymienianych w tekście – tylko nazwisko, np. Kościuszko, Mickiewicz. W opisach bibliograficznych i archiwalnych – tylko inicjały imion i nazwisko.
3. Osoby wymieniane w recenzjach występują bez stopni oraz tytułów naukowych i zawodowych. Słowo „Autor" piszemy wielką literą, o ile odnosi się do autora recenzowanej pracy.

VII. Skróty, daty i inne określenia czasu, liczebniki:
1. W tekstach stosujemy ogólnie przyjęte skróty: itd., m.in., etc. i inne (zob. niżej zamieszczony wykaz skrótów), a także: r. (rok) i w. (wiek) – po liczbie.
2. Daty w tekście:

   a. miesiąc słownie, np. 5 marca 1610 r.;
   b. przy różnych stylach (kalendarzach): 10/20 maja 1589 r., ale 24 XII 1602/3 I 1603 r.;
   c. okresy od do: np. 1-10 maja 1700 r., 1 maja-10 czerwca 1621 r. (stosujemy półpauzę bez spacji);
   d. w datach wtrąconych w nawiasie miesiąc podaje się cyfrą rzymską i nie stosuje się skrótu r. na końcu, np. (1 V 1576).
3. Daty w przypisach:
   a. miesiąc liczbą rzymską, np. 5 III 1600 r. (nie dotyczy cytatów i fragmentów narracyjnych);
   b. w razie braku daty dziennej miesiąc zawsze słownie, np. w marcu 1525 r.
4. Pisownia określeń „wiek", „rok":
   a. przed – rozwinięte, np. w wieku XVI, w roku 1569;
   b. po – skrócone, np. w XVI w., w 1621 r.
5. W określeniach typu „w drugiej połowie", „lata osiemdziesiąte" nie używamy cyfr.

VIII. W przypadku zbiegnięcia się w tekście odsyłacza do przypisu z przecinkiem, średnikiem lub kropką kończącą zdanie odsyłacz umieszczamy przed tymi znakami (z wyjątkiem skrótów, np.: w. lub r.). W przypisach stosuje się skróty takie jak w tekście oraz konwencjonalne skróty łacińskie: ibidem, idem, eadem, iidem, eaedem, op. cit., loc. cit. pisane antykwą.

IX. Opisy bibliograficzne.
1. Tytuły dzieł obcych i miejsca ich wydania należy podawać w oryginale. Nazwę wydawcy podajemy dla pozycji książkowych opublikowanych od roku 1950. Cytowane w przypisach dzieła należy podawać – za pierwszym razem – w pełnym zapisie bibliograficznym: pierwsza litera imienia autora – kropka, nazwisko – przecinek, tytuł dzieła – przecinek, miejsce i rok wydania – przecinek, wydawnictwo – przecinek, strona – kropka, numer(y) stron(y) – kropka.

   Przykłady:
   K. Górski, *Problematyka religijności w epoce potrydenckiej*, [w:] idem, *Studia i materiały z dziejów duchowości*, Warszawa 1980, wyd. Akademii Teologii Katolickiej, s. 241.
   E. H. Kantorowicz, *Dwa ciała króla. Studium ze średniowiecznej teologii politycznej*, tł. M. Michalski, A. Krawiec, red. nauk. J. Strzelczyk, Warszawa 2007, PWN, s. 49.

2. Czasopisma: inicjał imienia i nazwisko autora, tytuł tekstu (kursywą), tytuł czasopisma w cudzysłowie lub skrót tytułu (jeśli występuje w poniższym wykazie, bez cudzysłowu), tom ew. rocznik cyframi rzymskimi, rok wydania, numer lub zeszyt cyframi arabskimi, strony, np.: A. Kalinowska, *Misja Andrzeja Reya w Anglii w 1637 roku*, „Odrodzenie i Reformacja w Polsce", LI, 2007, s. 7-20.
3. Serie wydawnicze: inicjał imienia i nazwisko autora, tytuł kursywą, miejsce i rok wydania, nazwa serii i numer tomu bez wyróżnienia, strony na końcu. W wypadku prac zbiorowych po tytule przywoływanego tekstu następuje po przecinku – w: (w nawiasie prostokątnym), tytuł opracowania zbiorowego pisany kursywą oraz inicjał imienia i nazwisko redaktora, np. J. Tyszkiewicz, *Średniowieczne granice wytyczone wzdłuż rzek w Europie Środkowej*, [w:] *Z dziejów średniowiecznej Europy Środkowo-Wschodniej*, red. idem, Warszawa 2007, Fasciculi Historici Novi, t. 6, s. 145-152.
4. Teksty zamieszczone w wydawnictwach ciągłych o charakterze wydawnictw zbiorowych traktujemy jak artykuły w czasopismach (tytuły wydawnictw w cudzysłowie), np. J. Staszewski, *Elekcja 1697 roku*, „Acta Universitatis Nicolai Copernici", Nauki Humanistyczno-Społeczne, z. 259, Historia, 28, 1993, s. 73-92. Jeśli książka ukazała się jako jeden tom (zeszyt) wydawnictwa ciągłego, to stosujemy następujący opis: inicjał imienia i nazwisko autora, tytuł kursywą, miejsce i rok wydania, tytuł wydawnictwa ciągłego w cudzysłowie, tomy, zeszyty i podobne informacje.
5. Biogramy w *Polskim Słowniku Biograficznym* traktujemy jak artykuły w wydawnictwie seryjnym.
6. Stosujemy polskie określenia skrótowe: wyd., oprac., red. (nie pod red.).
7. Opisy bibliograficzne wtrącone do tekstu lub wywodu w przypisie umieszczamy w nawiasie okrągłym.
8. Po incipitach prac wielokrotnie cytowanych nie umieszczamy wielokropka.
9. Tytuły archiwaliów i rękopisów modernizujemy, tak jak cytaty. Opisy bibliograficzne i cytaty ze starodruków nie są modernizowane; dopuszcza się skróty szczególnie obszernych tytułów.

Wykaz skrótów

AGAD – Archiwum Główne Akt Dawnych w Warszawie
AP – Archiwum Państwowe
BC – Biblioteka Muzeum Narodowego im. Czartoryskich w Krakowie
BG – Biblioteka Polskiej Akademii Nauk w Gdańsku
BJ – Biblioteka Jagiellońska w Krakowie
BK – Biblioteka Polskiej Akademii Nauk w Kórniku
BN – Biblioteka Narodowa w Warszawie
BO – Biblioteka Zakładu Narodowego im. Ossolińskich we Wrocławiu
BPAU–PANKr – Biblioteka Polskiej Akademii Umiejętności i Polskiej Akademii Nauk w Krakowie
BR – Biblioteka Publiczna im. Edwarda Raczyńskiego w Poznaniu
BUW – Biblioteka Uniwersytecka w Warszawie
k. – karta
mps – maszynopis
n. – i następna
nn. – i następne
op. cit. – opus citatum
oprac. – opracował
por. – porównaj
przyp. – przypis
PSB – *Polski Słownik Biograficzny*
r. – rocznik, rok
rec. – recto
red. – redaktor, redakcja
rkps – rękopis
s. – strona
SGKP – *Słownik geograficzny Królestwa Polskiego i innych krajów słowiańskich*
sygn. – sygnatura
t. – tom
tł. – tłumaczył, tłumacz
Urzędnicy – *Urzędnicy Dawnej Rzeczypospolitej XII-XVIII Wieku. Spisy*, red. A. Gąsiorowski
Urzędnicy, Litwa – *Urzędnicy Wielkiego Księstwa Litewskiego. Spisy*, red. A. Rachuba
VC – *Volumina Constitutionum*, t. 1, Warszawa 1996 (należy cytować odpowiednio, według wzoru: VC 1/1)
ver. – verso
VL – *Volumina Legum*, t. 1-10, Warszawa 1732-1793 (cytować np.: VL 7, s. 234)
wyd. – wydanie, wydał
z. – zeszyt
zob. – zobacz

ISSN 0029-8514

45 >

9 770029 851402

SEMPER